

Sygn. akt IV CSK 354/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa G. T. i P. T.
przeciwko R. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 stycznia 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w C. zasądził od pozwanego R. S. solidarnie na rzecz powodów G. T. i P. T. kwotę 75 000 zł. z ustawowymi odsetkami z tytułu wynagrodzenia za korzystanie przez pozwanego bez tytułu prawnego z nieruchomości powodów nabytej w postępowaniu egzekucyjnym. Apelacja pozwanego została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 stycznia 2019 r.

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od tego wyroku, należy przypomnieć, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz

eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co nakładało na niego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przez Sąd drugiej instancji skonkretyzowanych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego. Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności studiowania materiału sprawy i pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego z powszechnie przyjętymi regułami interpretacji lub też wykazania rażąco wadliwego zastosowania tych norm (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżący powinien przedstawić wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przytoczonych przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, nie publ., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, nie publ.). Trzeba też zaznaczyć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, ale skutek

tego naruszenia polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Wniosek o przyjęcie skargi nie spełnia wskazanych, powszechnie aprobowanych w orzecznictwie i nauce prawa, wymagań. Jego uzasadnienie stanowi w istocie, powtórzenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez uwypuklenia, w czym przejawia się owa oczywista zasadność skargi, przekonująca, że zaskarżony wyrok, jako rażąco nieprawidłowy, nie powinien się ostać. Pozwany powoływał się na tytuł wynikający z umowy leasingu przedmiotowej nieruchomości, zawartej przez T. S. z M. Ł. w dniu 17 listopada 2003 r. na czas określony do dnia 16 listopada 2012 r., a także na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 7 sierpnia 2012 r. wydane w sprawie I Co (...) w postępowaniu egzekucyjnym z nieruchomości, której dotyczyła umowa leasingu. Stanowisko pozwanego w żaden sposób nie nawiązuje jednak do wywodów prawnych Sądu Okręgowego, obszernie wyjaśniających, z nawiązaniem do orzecznictwa Sądu Najwyższego, z jakich przyczyn Sąd ten podzielił pogląd Sądu Rejonowego dotyczący niewykazania przez pozwanego, aby w okresie objętym żądaniem powodów przysługiwał mu skuteczny wobec powodów tytuł prawny do zajmowania przedmiotowej nieruchomości. Wobec niewykazania powołanej przyczyny kasacyjnej uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania orzeczono, jak w sentencji.

jw